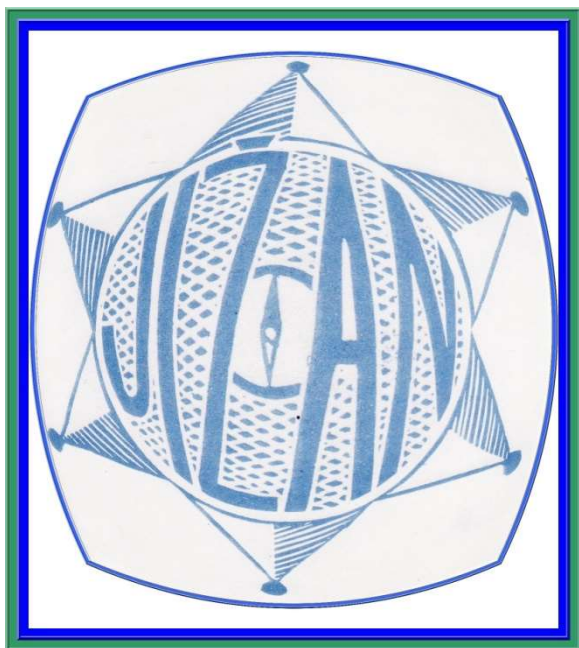

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O.Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 75 ČERVEN 2020

AHOJ, KAMARÁDI !

Toto, svým způsobem tak trochu jubilejní číslo, vychází bohužel v divných časech, kdy jsme nuceni zakrývat si tváře rouškami a každý krok je považován za riskantní.

V časech, kdy byly odřeknuty všechny akce, lhostejno už ať se jednalo o potluchy, hudební setkání nebo třeba jen posezení v hospůdkách. Snad by se dalo s trochou nadsázky říci, že je to poprvé, kdy si za sto let své existence (nesahejme si do svědomí, asi stejně ne všichni) trampové kecli na prdel před státní mocí, zrušili potluchy a někdy – alespoň zpočátku – dokonce výjezdy do terénu. Chce-li se dnes jeden dostat do přírody, to aby se skoro plížil jako v dobách totality. Vlakové i autobusové spoje jsou ještě více omezeny, auta hlídána, aby zbytečně nevyjízděla ven a ještě nedávno platil zákaz shromažďování více osob. A jako v jiných krizových epochách naší země se zaktivovali všichni možní práskáci, kteří se předhánají kolik kdo pošle udání na toho či onoho, zda má či nemá roušku, co kdo kde podniká

za nepravosti... Musí jim to dát práci dovolat se v tom bonzováním zahlceném éteru.

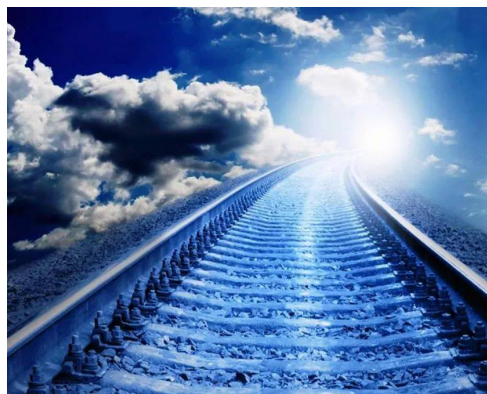
Spokojeně pak hledí na houkající sirény a blikající majáky a nejlépe UNRU a všechny ty, kdož řádně uvedou vše do vládou nařízených kolejí.

Nic si ale nenalhávejme. Spouště z nás už došlo, že ta situace je (byla?) fakt na hovno. Jak tvrdí kamarádi Hafran s Tomem, stalo se tak díky neblahému zvyku čínských trampů nedostatečně nad ohněm propékat netopýry, díky čemuž celý svět teď čelí sajrajtu, kterého jsou plná média. Život aktuálně běží ve znamení nouzového stavu a z toho plynoucích možností. Řešíme roušky, máme strach o své blízké a nevíme čím a jak se budeme za pár měsíců žít, máme zkrátka úplně jiné starosti, než normálně.

Co dělat v takových časech? Je tu jistě možnost si jako dříve moudrých rad strany a vlády nevšímat a jet si po své linii. Jenže to už dnes není jen o přesdržku, ale přímo o ní. Všichni procházíme velmi těžkým obdobím života, z něhož se nás (pomine-li

existenční problémy) asi nejvíce dotýká omezení volného pohybu. Někdo by možná mohl namítnout, že nás nezkosily ani Kubátovy zákony a s případnými práskáči je nejlépe se vypořádat rychlým kopancem... vždyť i po I. světové válce, kdy španělská chřipka kosila miliony lidí, se jezdilo ven a nikomu nevadili ani kamarádi s tuberou, ale asi je to přece jen trochu jinak. Změnila se doba, je jiné století, ale to podstatné, čímž je myšlena bezpečnost a zdraví, zůstává. Na druhé straně pandemie dokazuje, že nejlépe je v lesích. Co tedy s tím? Věříme, že jste natolik moudří, že se dokážete chovat zodpovědně. Dokladem toho jsou rušené akce, byť se nám všem stýská po těch co našemu životu dávají smysl a po všem, co nám tolik chybí. Ovšem je tu zase jedinečná možnost vyrazit si tak, jak správný tramp má. O samotě, popř. v páru či malé skupině, na klasickou šlapačku do lesů a navštívit tam všechna ta zapadlá místa kde jste už dlouho nebyli. Trochu je zbavit nánosu špíny a prachu, případně trochu vypulírovat a poslat je pak dál mezi lidi.

V dnešní době, kdy ani my sami nevíme jak moc bude tento úvod aktuální za pár týdnů a co přinesou nejbližší dny se můžeme jen shodnout na tom, jak moc nám kamarádi chybíte a radovat se z toho, že se v našem středu, alespoň pokud víme, žádný nakažený neobjevil (stačí ti kamarádi, kteří odchází do věčných lovišť přirozenou cestou... i těch je až až). Chceme tedy věřit i tomu, že to, co nás potkalo, nás ještě více stmelí a držet si pevnou víru, že se to určitě co nejdříve srovná.

Závěrem vás snad už jen poprosíme o pochopení faktu, že toto číslo Jižana bude možná poněkud zvláštní. Je v něm totiž minimum informací z tramského dění. Inu při nekonání akcí a setkávání máme minimum informací o tom co, kdo, kde a kdy. Abychom vás nepřipravili o oblíbené čtení, sáhli jsme tudíž po materiálech z archivu, které jsme si schovávali na slabší časy a jimiž se snažíme tuto mezeru vyplnit. Jak se to podařilo, to musíte posoudit zase jenom vy.

Tak zatím s modrou oblohou.....

LETOKRUHY

Ačkoliv svět svírá v kleštích Coronavirus a jeho dopady, kamarádi z Kanady pracují dál na přípravě celosvětového tramského setkání v červnu příštího roku pod názvem Kanadské letokruhy. Jak a co bylo dosud zajištěno a jak pokračují plány na tuto akci, můžete vidět na informativních webových stránkách www.letokruhy.ca

Fony, Vancouver, Kanada

S DOMOVENKOU POEZIE

Počátkem března ve věku 85 roků odešel na nebeské pódium Mirek Kovářík, člověk, který naučil spoustu lidiček naslouchat poezii. Nesmazatelně se tak zapsal, hlavně díky Portě, i do povědomí trampské veřejnosti, kdy tisíce trampů v hledišti bez dechu naslouchaly jeho hektickému přednesu. Mirek se dokázal neuvěřitelně vcítit do řádek básní celým srdcem a při přednesu vlál po jevišti jako motýl unášený větrem slov, neváhal si s mikrofonem v ruce kleknout a téměř se dotýkat čelem podlahy. Stal se mi bližší i díky nahodilým osobním rozhovorům o jeho oblíbených básnících, jako byl Orten, Zábrana, Kolář, Blatný a další. Snažil se pomáhat mladým talentům, mezi nimiž byla i řada trampských psavců, a to nejen ve svých pořadech Zelené peří, s nimiž jezdil mimo jiné také do Českých Budějovic. Také na rozhlasových vlnách nebo ve člancích v Literárních novinách a Tvaru. A pokud se vrátím ještě víc do minulosti, vybavuji si ve druhé polovině 60. Let, v době mého plzeňského působení, kdy jsem měla možnost poznat litvínovské Docela malé divadlo, které pomáhal založit a kde také působil. Ale až dlouho poté jsem zjistila, že Mirek v mládí verše také psal, pod pseudonymem Jiří Kott, a to verše, kterým trampové rozuměli. Vydával je v 50. letech v samizdatu, což mi bylo velice blízké. Ale až po Sametu, v r. 2014, vyšel výběr těchto sbírek pod názvem Ovoce noční.

Mirkovým největším favoritem byl ovšem Václav Hrabě, jehož verše přednášel nejčastěji. Uspořádal z jeho literární pozůstalosti několik básnických sbírek jako třeba Blues v modré a bílé nebo Blues pro bláznivou holku. Jako by s předčasně odešlým básníkem srostl přes švy jeho veršů, jako by vstřebal jeho řádky celou svou duší. Milovala jsem jeho specifický přednes a je mi moc líto, že už ho nikdy nevidím na portovním nebo jiném pódiu se širokým rozmáchlým gestem, jako kdyby zval všechny vnímavé posluchače do svého nevšedního světa POEZIE...

V ZÁŘI ČERVÁNKŮ

„Trampové byli odjakživa čeledí zapeklitě zpěvavou. Jejich průkopníci z legendárního Tábora řvavých, pozdější Ztracenky, nebyli při svém rozletu za voláním divočiny rozhodně žádní načechraní andílkové. Volný způsob života sváděl 17leté mustangy k nemalým bujarostem a skotačinkám, ale živelná záliba ve zpěvu, spojená s kouzlem táboráku

a bezděčným poznáváním tajuplné přírody, jejich bouřliváctví nakonec usměrnily. Party proháněly mladé hlasivky nejen u sobotních potlachů, ale i ve dnech střízlivě všedních. Zpívá se v zákoutí parků, pod mostem, v začouzené hospůdce, na parníku i ve vlacích. Zkrátka zpívá se, vlastně zpívalo se, při každé příležitosti a na každém kroku. Za doprovodný nástroj, když se piáno ukázalo jako věc do lesa neúnosná, byla jednohlasně přijata toho času macešsky opomíjená kytara, která se stává nerozlučnou a inspirující kamarádkou veškerých radovánek. Písňový výběr prvních dnů hemžení byl až strakatě nesourodý. Věcí prodýchnutých teplem

romantiky bylo uboze málo a hlad po nich velikánský. Tato naléhavá potřeba dala zrod první osadní písničky (V září červánků). Vykročila do světa plaše a nenápadně, ale v její stopě už si to vyšlapovaly další. Vznikají nové osady odkud se šíří i nové písničky. Tvoří se první trampské soubory. Trampská písnička dostává nechtěně křídla. Přičiňují se o to gramofony, rozhlas a dokonce i zvukový film. Rodu věrní trampíři začínají bédovat kam to všechno povede. Vývoj

trampského hnutí kulminuje.

Okupace mu nasazuje dvojitého nelsona v podobě dobrovolného stagnování. Osadní písnička se vrací kající z tanečních parketů do původních rezervací. Porevoluční kronikář posuzoval trampování jako dožívající přežitek. Ukázalo se však, že Divočáci z Tábora řvavých mají i v současné době horlivé následovníky. A opět vznikají nové, novodobě laděné trampské písničky. Radování na šesti strunách pokračuje....

Jarka Mottl 1969

Odchází z našich řad...

Hned po velikonočních svátcích ke mně doputovala smutná zpráva o odchodu dalšího z členů naší osady Zlatá kotva. S pozemským světem se v době koronaviru tentokrát rozžehnal VÁCLAV RŮŽIČKA – HARRY, který nyní žil na Vltavotýnsku. Vyučil se v plzeňské Škodovce pro

českobudějovický závod, kde také dlouhé roky pracoval. Ačkoliv později již z trampských aktivit vypadl, nikdy nezapomenu na společné vandry at' už na jihu či na Plzeňsku, na přípravy našich prvních potlachů, konaných v první polovině 60. Let na Náhodě, kdy vždycky vydatně přispíval k celkovému výsledku. Jediné co mne trochu uklidňuje je pomyšlení, že tam nahoře, kde už mu uvolnili místočko u nebeského ohýnku, bude v opravdu dobré společnosti...

Hanka

Čtyři dny před koncem března se vydal na svou nejdelší pouť bez návratu kamarád Bublina (Václav Holota) z kanadského Kamloops. Svůj boj s nemilosrdnou nemocí, rakovinou jater, prohrál 27. března tohoto roku.

Bublina byl znám nejen v trampských kruzích v zámoří, ale i mezi spoustou trampů v republice, zejména pak pro svou trvalou věrnost trampingu a nekompromisní přístup k trampským pravidlům a zvyklostem. Víím, že ta jeho cesta na nebeský kemp byla vroubená špalírem zelených, kouřem vonících vzpomínek, a věřím, že se tam setkal i se spoustou kamarádů, kteří prošli jeho životem...

(h)

VLAKY V HLAVĚ

Ať už si to přiznáme nebo ne, vlaky jsou symbolem romantiky, dálek a cestování. Už je to dlouho co začaly z měst s uspěchanými lidmi vozit nám blízké osoby, naději i nostalgii až do oblastí, kterým se dříve dopravní prostředky vyhýbaly a kde i dnes má ještě hlavní slovo příroda. Pravdou sice je, že už v jejich prvopočátcích hrála hlavní roli ekonomika a každý správný ajznbónák vám potvrdí, že skutečné peníze dodnes vydělává doprava nákladní – a ta je na vlcích silně závislá. Vezměte si třeba, že takový průměrný vlak dopraví...no, od oka, náklad 280 kamiónů a to za zlomek jinak přitom spálených PHM.

Navíc, na rozdíl od lidí, si náklad nestěžuje. Ale přece jen, osobní vlak je osobní vlak a proto se při svých cancech zaměřuji právě na ty, co nás vozí ven. Dívám se na ně očima trampů řídících se heslem: „Hup do nich a hajdy na čajdy!“

Pravidelní čtenáři Jižana dobře ví, že už jsem jim leccos o prostředcích tak silně ovlivňujících naše putování prozradil. Odkryli jsme si historii „Ponorek“ (M 262), následných „Singrovek“ (M 240), seznámili jsme se s „Kvatry, Krokodýly, Šukafony, Rybáky“... a v neposlední řadě i s „Hurvíny (M 131). Už

když jsem sestavoval článek o tomto typicky rudém motoráčku, kterého bylo možno vídat ve všech koutech republiky, zabýval jsem se možnostmi, vlastně co možnostmi, nutností zmínit se i o tom, že k němu byly vyrobeny i příslušné vozy přípojné, protože i když to byl velký tahoun, celou šířku dopravy by sám nezvládl. Bylo to ostatně vidět už v jeho prvopočátcích, kdy Hurvíny tahaly kde co, včetně ještě předválečných vagónů a to byla hodně pestrá směs. V rámci nutné poválečné obnovy železnic bylo tedy nutno přikročit k realizaci požadavku na nové osobní vozy pro lokální tratě, z čehož vyplývá, že historie dvounápravových vozů s nimiž vás dnes seznámím se vlastně začala psát koncem války. Motoráky totiž měly nahradit klasické soupravy v čele s parními lokomotivami (těch po kotlářích také moc nezůstalo), ale stejně jako ty dopravovat cestující i se zavazadly a poštou. Tažných M 131 bylo vyrobeno cirká 550 kusů, přesnější čísla si jistě vážný zájemce dokáže vyhledat na interfernetu, co je ale zajímavé je to, že vozy konstrukčně i vzhledem těmto stojedenatřicítkám odpovídající (vlastně se jednalo o

motoráky bez motoru) nebyly kupodivu dodávány souběžně s motorovými, ale až později. Vlastně až v osmačtyřicátém roce vyjely ze studenecké vagónky nové dvounápravové vozy, tehdy ještě 3. Třídy, určené pro vedlejší tratě s označením Clm, později vyráběné i ve smíchovské Tatrovce (dříve Ringhofer). Nejednalo se o žádné salonní vozy s přepychovým čalouněním, zadek jste si museli uvelebit na obyčejné dřevěné lavici, maximálně (podle typu vozu)

s oplechované vagóny s netradičně osmiúhelníkovým tvarem (přední i zadní části byly totiž zkoseny). Dlouhé byly něco přes 12 m, 3 m široké a necelých 3,5 m vysoké a vstupovalo se do nich dvěma nástupními prostory se symetricky uspořádanými dveřmi... pokud ovšem nebereme v potaz vagóny se služebním oddílem, kteréžto byly kvůli přijímání větších zásilek vybaveny služebními dveřmi dvoudílnými. My dříve narození si ještě dobře pamatujeme na jiný typický znak tehdy používaných vozů – totiž ten, že jejich čela byla vybavena průchozími dvířky, za nimiž se nacházely přechodové můstky se shrnovacím zábradlím. Bylo jistým dobrodružstvím, přecházet za jízdy z jednoho vagónu do druhého...

poštovním prostorem snížily tento počet na 39, u pozdějších verzí bez kamen jich bylo

s koženkovým vyložením v zádech či týlu hlavy. Zhruba první půldruhá stovka vozů byla vlastně ještě zajímavou předválečnou konstrukcí, byť postupně inovovanou. Vlastně až v r. 1953 se u nich přešlo na celokovovou skříň, konstrukčně i tvarově ještě více Hurvínkům odpovídajícím, takže bylo i možno si je z dálky splést. Do té doby se jednalo o konstrukci smíšenou – dřevěné zvenčí

Nuž, zkusme zavzpomínat na interiér těchto přípojných vozů. Po překonání dvou vstupních schůdků a otevření dveří dvěma klikami a bezpečnostním obrtlíkem, jste před vlastním vstupem do prostor pro cestující minuli oddělení s WC (tehdy ještě bez splachování) a pak už jste mohli vyhlížet, které z 53 míst pro sezení použijete. Pravda, nebyl jich vždy tento počet. Vozy se služebním a

poštovním prostorem snížily tento počet na 39, u pozdějších verzí bez kamen jich bylo

zase o 4 více. A propó – vidíte, kamna... to už dnes nezažijete. První typy těchto vozů byly skutečně pro zimní počasí vybaveny obyčejnými kamny na tuhá paliva, zajišťujícími potřebné vytápění. Umístěny byly ve středu vozu, pro větší bezpečnost ohrazeny plechovou zástěnou a uhlí se do nich přikládalo ze zásobníku se sklopným víkem pod jedním z přilehlých sedadel. Nabrat lopatku a přiložit, i v tom byla jistá poezie tehdejšího cestování. Až později se přešlo na vytápění teplovodní, ale to už měly

vybaven každý vůz.

Když jste usedli na, jak bylo v oné době zvykem, „anatomicky“ tvarované dřevěné sedačky a zavazadla umístili do úložných prostor se sítovými výplety nad hlavami, ubíhající krajinu podél trati jste mohli sledovat jedním z šesti oken na každé straně, přičemž o obnovu čerstvého vzduchu se vši silou snažily i nadokenní větráky. Osvětlení vozu vyřešili projekční inženýři 24V žárovkami krmenými proudem z dynamu na jedné z náprav. Vbše tedy bylo dosti skromné, bez zbytečného přepychu, leč veskrze praktické. A o to šlo především. Ve své době tyto soupravy jezdily ve špičce jedna za druhou a kolikrát tyto

červené vláčky se žlutými popiskami a šedou střechou ani nestačily uspokojit poptávku. Těch písniček co slyšely, těch lidských osudů, těch příběhů... dalo by se bez nadsázky říci, že sloužily snad ve všech depech a pro svou těžko nahraditelnou užitnou hodnotu se udržely v provozu až do 90. let 20. Století. Z Budějic vozily trempíře na Šumavu, vodáky na Lužnici, k zahlédnutí byly ina Lipence stejně jako ve vnitrozemí, dokud jejich lokální roli nepřevzaly přípojné vozy ř. 010, vyvinuté k „Orchestrionům“ M

810 (z jejichž oken se tak blbě vyhazují prázdné flašky... hahaha) a i o nich si časem popovídáme. Nejen lokomotivy, ale i vagóny mají tudíž své kouzlo. Bezmotorové Hurvínky k nim bezesporu patří. A i když pára vždy spolehlivě přitáhne laickou veřejnost ke kolejím, nedá se říci, že by použití motorových souprav bylo jen pro fajnšmekry. Železniční

následné vozy řady Blm a BDI, které tak byly přeznačeny po r. 1956, kdy byla u ČSD zrušena třetí vozová třída. Vagony sice zůstaly prakticky stejné, ale pracující lid už nemusel jezdit „podřadnou“ 3. třídou, ale minimálně druhou (v jedničce jezdili ti, co si byli rovnější než ti druzí) i když se stále ploužily maximálně 60 km/hod, asi proto, aby to ubrzдила tlaková brzda nebo kolová brzda ruční, již byl

červené vláčky se žlutými popiskami a šedou střechou ani nestačily uspokojit poptávku. Těch písniček co slyšely, těch lidských osudů, těch příběhů... dalo by se bez nadsázky říci, že sloužily snad ve všech depech a pro svou těžko nahraditelnou užitnou hodnotu se udržely v provozu až do 90. let 20. Století. Z Budějic vozily trempíře na Šumavu, vodáky na Lužnici, k zahlédnutí byly ina Lipence stejně jako ve vnitrozemí, dokud jejich lokální roli nepřevzaly přípojné vozy ř. 010, vyvinuté k „Orchestrionům“ M

nostalgie se totiž projevuje i zvyšováním nostalgických jízd malých motoráčků s vagóny, které jste ještě nedávno mohli zahlédnout pokryté rzí na odstavných kolejích zarostlých suchou metlicí a pastuší tobolkou. Dnes se rády vrací k roli, která jim byla původně přisouzena a kdybych si měl vybrat mezi Pendolínem a Hurvínkem, má volba by byla jednoznačná...

Jožinova šotouší moudra

PSI NIKDY NEUMÍRAJÍ...

...oni jenom spí v tvém srdci.

Ztráta psa zabolí každého majitele. Psi jsou naši nejuvěrnější přátelé protože nás dokáží nezištně milovat. Doufám, že vám nebo vašim blízkým budou tato moudrá slova nápomocná. Někteří z vás, zejména ti, kteří nedávno ztratili svého psa „ve prospěch smrti“ to pochopí. Nejde to vysvětlit, ale protože tu také nebudeme věčně, pokusím se to vysvětlit.

Psi nikdy neumírají, nevědí, co to znamená. Cítí se unavení a velmi staří, trápí je bolesti kostí, ale neumírají. Kdyby umírali, nechtěli by jít pokaždé naprocházku i když jim jejich staré kosti říkají: „Ne, to není dobrý nápad, nikam nepůjdeme.“ Ale oni jdou. I když by museli každých 5 metrů zastavit, v jejich očích můžete spatřit vůli jít dál. I v případě, kdyby je jejich staré šlachy neudržely na nohou, stejně půjdou dál. Ba naopak. Procházka s vámi je všechno co si ještě můžou přát. Symfonie pachů, která je obklopuje, to je jejich svět. Kočičí hovínko, pach jiného psa, mrtvolka hnijícího ptáka... no a vy. To jsou chvíle, které dělají svět dokonalým a v takovém

světě přece neexistuje žádné místo pro smrt.

Problém je v tom, že psi jsou velmi ospalí a to je jádro věci. Mají tolik dobrých vlastností na rozdíl od lidí, kteří dokáží jen mluvit. Neumírají. Když si myslíte, že umřeli, tak oni pouze usnuli ve vašem srdci. Oni stále vrtí ocasem a proto vaše srdce tolik bolí a stále pláče. Kdo by nebrečel když má ve svém srdci skotačícího psa. A oni

skotačí když se tam s námi probouzí a říkají, že děkují za teplé místo na spaní, navíc ve vašem srdci. To je nejlepší místo. Ze začátku jsou celou dobu vzhůru a proto tak často brečíte. A oni vrtí ocasem. Ale potom spí stále více a více... pamatujte, že psí čas je velmi odlišný od lidského. Naše hodina strávená se psem na procházce je pro něj celý den dobrodružství. A pak, když přijдете domů, pro psa je to několik dnů nebo týden, než zase půjdete ven. Není divu, že mají tak rádi procházky.

Každopádně, jak už jsem řekl, usínají ve vašem srdci a když se probudí, vrtí ocasem. Po několika letech, psích letech, spí déle a déle, takže i ty můžeš. Byli hodnými psy celý život a všichni to víme. A je to pro ně velmi únavný úkol, zvláště když už jsou staří a mají bolavé kosti. Když se chtějí venku proběhnout, často už se neudrží na nohou a praští tlamou o zem. Ale navzdory tomu, že venku prší a nechce se jim ven, stejně se vyběhnou vyvenčit, protože to jsou hodní psi.

Takže pochop, že proto potřebuji v tvém srdci spát déle. A nenech se zmýlit, oni nejsou mrtví. Nic takového. Spí v tvém srdci a probudí se, když to nejméně očekáváte. Takoví prostě jsou. Je mi líto lidí, kteří nemají ve svém srdci spícího psa. Tolik ztrácí. Láska, kterou vám nechají, je jediné dědictví a všechno co vám můžou dát. Pokud mám nějakou víru v nesmrtelnost pak je to o tom, že do nebe přijdou všichni psi, ale velmi málo lidí. A jestliže v nebi psi nebudou, tak chci jít tam, kam oni, když zemřou.

Sorry, ale musím jít brečet.....

SMUTNÉ ŘÁDKY

V posledním dubnovém týdnu dohořela svíce JOSEFA ROLA s přezdívkou TOPIČ, který patřil do tramské osady Kamarádi Ostrova. Žil na Vancouver Island v Kanadě, udržoval kontakt s tramskými přáteli jak v Kanadě, tak ve své staré vlasti. S kamarádkou Zuzanou na něj a jeho ženu Jiřinku často vzpomínáme, na jeho přátelství i velkorysou pomoc, když nám byla ve Vancouveru ukradena krosna téměř na počátku dvouměsíčního vandru. Jsem ráda, že jsem se s ním mohla setkat při jeho návštěvách v Česku u

trampských ohňů. Zemřel na následky operace srdce, která mu měla přinést novou naději. Bylo mu 85 roků.

Hanka

GENERÁLOVÉ V ŠEDÉM

Občanská válka byla nepochybně jedním z nejdůležitějších konfliktů 19. Století, který ve svých důsledcích přetvořil zastávající USA ve světovou velmoc. V krvavých bojích při ní zahynulo v ní na 600 000 Američanů a my v Jižanovi věnujeme svou pozornost generálům Konfederace padlých na bojištích. Bylo jich 73 a byli mezi nimi jak beznadějní fušeři, tak talentovaní velitelé. Mezi takové by se jistě dal zařadit generál John Hunt Morgan, jeden z nejznámějších velitelů jižanské kavalerie o němž i jeho protivníci tvrdili, že jeho vojenské akce byly daleko lépe zorganizované než slavnějším Stewartem. Morganovo curriculum vitae jsme si probrali v č. 60 a tehdy jsme si slíbili, že se k němu ještě vrátíme při popisu jeho tažení. Ta chvíle právě přišla...

Za občanské války jména John Hunt Morgan a Bedford Forrest vyvolávala záchvaty hrůzy a vzteku mezi vojáky Unie a bezmezný obdiv na jihu. Oba operovali mimo hlavní bojové oblasti nečekanými útoky za linie protivníka. Morgan byl veteránem z mexické války a po jižanské secesi vybudoval 2. jezdecký pluk Kentucky, který ještě i Shilohu bojoval jako klasická jízda, než začal operovat samostatně na napad zásobování Unie.

Při prvním nájezdu na Kentucky zničil Morgan posádku v Lawrenceburgu a zpět přivedl 280 zajatců. Při dalším výpadu zaútočil na 600 mužů 1. Kentucké kavalerie v Lebanonu, kde zajal jejího velitele plk Wolfova. Morgan znal zraněného protivníka ještě z mexické války a protože si ho vážil, chtěl jej propustit na čestné slovo. Toho ale včas svým protiútokem zachránila 7. pensylvánská kavalerie. Po ústupu nazvaném lebanonské dostihy Morgan shromáždil svou skupinu a v Caveburgu v Kentucky zničili nákladní vlak Unie. Když vzápětí přijel další vlak s vojáky a jejich manželkami, museli se vzdát i ti. Když jedna z žen orodovala za svého

manžela za svého manžela důstojníka, Morgan jí jako galantní jižan odpověděl, že není jeho zajatcem, ale jejím.

Po svém návratu na jih neměl tudíž Morgan, vzhledem ke své slávě, problém s naverbováním dalších bojovníků. Mezi nimi přišli neobyčejně bystrý důstojník Basil Duke, který se stal jeho pravou rukou, vynikající zvěd Tom Quirk a telegrafista Georg Ellswort, mající za sebou školu u Morseho, který se svou soupravou lupičského nářadí dokázal na drátech dělat přímo kouzla, s doporučujícími dopisy od Leea a Beauregarda přišel i Georgie Grenfell, který už během života stačil bojovat s Maury, Francouzi, Turky, Indy i Rusy a doma už se nudil. Teď začal Morganovy jezdce učit jak ovládat koně při dělostřelecké palbě, manévrovat jako jednotka a bojovat jako jízdní pěchota, jejíž hlavní zbraní byla karabina Enfield, Adamsův či Coltův revolver a jen vyjíměčně šavle.

Při druhém nájezdu do Kentucky se Morgan dozvěděl, že ve Spartě, ve státě Tennessee, vyhrožoval důstojník 9. pensylvánské kavalerie Unie Thomas Jordan tamním ženám tím, že aby si raději zašily konec spodničky pokud nebudou jeho mužům vařit a posluhovat. Samozřejmě, že se hned ráno dočkal Morganova útoku, při kterém jižani obsadili jeho tábor, zabrali děla a koně a zajali 300 vojáků včetně vyhrožujícího Jordana. Než tento další nájezd skončil zničilo jižanské komando federální výzbroj

a výstroj v 17 městech, rozprášilo 1 500 mužů milice, zajalo stovky vojáků a koní, to vše za cenu ztrát pouhých 90 vlastních mužů.

Když v srpnu 1862 začala Konfederace ofenzívu do Marylandu, zaútočil Morgan na pozice Unie u Nashvillu, obsadil město Galstin, kde zajal 300 mužů a zničením dvojice železničních tunelů na celé měsíce odstavil jednu z hlavních zásobovacích tratí. Při svých operacích dostal zprávu, že brigádní generál Unie Richard

Johnson přísahal, že ho přiveze v krabici na klobouky. Johnson měl u Hartsvillu k dispozici výkvět jízdy Armády Cumberlandu – 2. Indiánskou, 4. a 5. Kentuckou a 7. Pensylvánskou. Přesto 21.8. Morgan město napadl, federály rozprášil a Johnsona zajal.

Forrestovi, který mu usilovně spěchal na pomoc a nakonec přijel pozdě nezbyvalo, než jeho jezcům blahopřát...

Na podzim už Morgan a jeho velitelé opět začali uvažovat o tom, jak to zaonačit, aby sever opět poznamenal válku na svém území. Jeho akce už přerůstaly v legendy. Pro lidi nucené žít pod tlakem Unie byl pohled na Morganovy muže, svobodně a bez obav projíždějící mezi okupačními jednotkami, nesmírně povzbuzující. A samozřejmě, že názor severanů byl právě opačný. Pro ně to byl zákeřný a zbabělý vrah, zloděj koní a drancovník. Bohužel ani Maryland ani Kentucky jak bylo původně v plánu nepovstaly a jižané se museli stáhnout. Jen Morgan, invaze neinvaze, pokračoval co mu síly stačily. V říjnu se vrátil do Lexingtonu kde zajal posádku 4. Ohijské,

vytrhal dlouhé úseky kolejí a zničil řadu vagónů. V listopadu už velel téměř 4 000 mužů, se kterými se pokusil zapálit nádraží v Nashvillu, dobyl Hartsville a Elizabeth – Down, zničil dvě pevnosti a železniční nosníky nad Bacon Creekem a získal 3 000 zajatců. Na Silvestra jeho lidé zabavili další zásobovací vozy Unie a

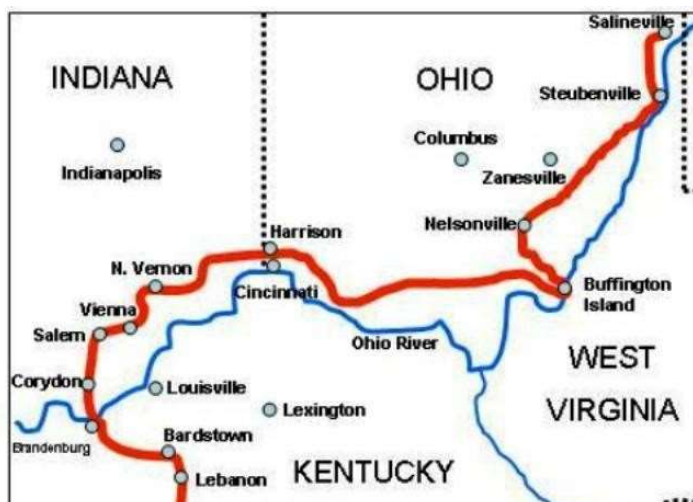

mohli si tak dopřát novoroční hostinu. Bohužel ale v té době i s Forrestem citelně chyběli v Braggově bitvě u Murfreesboora, kde sice jih zvítězil, ale stejně jako u Perryvillu následný ústup celý výsledek zpochybnil. Bragg byl statečný a spolehlivý generál, ale nakonec byl kritizován, že zklamal, ač postrádal síly, které by mu pomohly vyrovnat přesilu Unie. Nepřítomnost kavalerie v bitvě tak Morganovi nikdy neodpustil...

V polovině roku 1863 už začínala mít Konfederace větší potíže a tak dokonce i Bragg schválil další nájezd do Kentucky, kde se měl opět vyvolávat zmatek, ovšem Morgan nesměl zaútočit přímo na sever. Ten však měl mnoho důvodů rozkazy neuposlechnout. Seveřani přece drancovali celé oblasti jihu a své udělala i zpráva o nájezdu federálního generála Benjamina Griersona, který s 1 700 jezdci projel z Tennessee přes Mississippi až do Louisiany, kde prohlásil, že „Konfederace je prázdná

střela...“ Morganovi muži přímo prahli po odvetném úderu. A kdyby se jim podařilo projít přes Ohio a Indianu a pak se spojit s Leem, mohlo by to znamenat i zvrat ve válce.

Historický přepad začal 2.7. 1863, kdy deset pluků nájezdníků o zhruba 2 500 mužích (rozdělených do brigád Dukeovy a Johnsonovy) se 4 děly a 2 houfnicemi přebrodivo u Cumberlandu řeku Ohio. Marně se je tam snažily zastavit tři pluky Wolfordovy ohijské kavalerie. O dva dny pak povstalci narazili na zakopanou pěchotu 25. Michiganského. Po průzkumu bojem nakonec Morgan hlavní útok odvolal, měl přece důležitější cíle a tak pokračoval na sever a

vnášel mezi federály další zmatek. Nepostradatelným se přitom ukázal geniální telegrafista Ellsworth, který nejenže dokázal odposlouchávat zprávy federálů, ale i napodobit styl jejich operátorů, vydávat tak falešné rozkazy a posílat kavalerii Unie na místa, kde jim nemohla uškodit. Morgan se tak dál hnal na sever a muži v modrém se ho zoufale snažili zastavit. V té době už nejvyšší velení unie o šikovném telegrafistovi Ellsworthovi dobře vědělo, o čemž svědčí dobový telegram gmjr Granbera veliteli oblasti Williamu Rosenceancovi: „Dvě linky v Louisvillu jsou mimo provoz a na třetí je

Ellsworth.

Morgan se pak nečekaně stočil na západ na Brandeburg na řece Ohio. 7. července vyslal dopředu dvě roty (jedné velel Sam Tylor, synovec někdejšího presidenta USA Zacharyho Tylera) zabavit čluny pro přepravu. Na staré pramici vypluli na řeku, kde zajali parník John B. McCombs a pak poštovní člun Alice Dean. Mohlo by se tedy zdát, že ohledně přepravy je vše zajištěno. Zabránit jí nemohla ani zhruba stovka milicionářů

seskupených na druhém břehu kolem starého kanónku. To vyřešilo pár jižanských střel. Stejně tak se vedlo náhle se objevivšímu dělovému člunu Unie. I tomu domluvily Morganovy Parrotty. O den později tak už mělo deset Morganových pluků obsazený Corydon v jižní Indianě, kde ovšem nájezdníky otrásla zpráva, kterou už v té době znal celý sever. Lee byl v Pensylvánii u Gettysburgu poražen, ztratil třetinu armády a musel ustoupit zpět do Virginie. Ve stejném čase pak padl Grantem obléhaný Vicksburg, kde se vzdalo na 30 000 rebelů. Bylo tedy nutné přehodnotit původní plány a přizpůsobit je nové situaci. Díky Ellsworthovi našťastí v Indianě i nadále panovala panika, protože se místní obávali osvobození 6 000 konfedačních zajatců, kteří by se pak mohli připojit k Morganově vojsku. A své udělala i fáma, že

Morgana následuje Bedford Forrest s celou svou divizí. A tak zatímco zdejší guvernér vyhlásoval nouzový stav a sháněl vojáky na obranu, 10.7. vstoupili nájezdníci do malebného městečka Salem, které důkladně vyplnili, zabavovali koně a rabovali obchody. U Vernnu jižanští zvědové nahlásili, že se ve městě opevnilo 2 000 mužů milice, ke kterým byl vyslán parlamentář s nabídkou kapitulace. Severané ale čekali posily, které měly přijet vlakem a tak odmítli. Když se to několikrát opakovalo, tak Morgan, který nechtěl zbytečně ztrácet své muže vyjednáváním získal čas a odtáhl na východ. Nakonec se stáhla i rota do té chvíle vytvářející iluzi celého vojska a než se severané rozhoupali byli všichni rebelové pryč. Cestou ještě stačili narazit na konzervárnu uzemných šunek, které pak rejtarům značně usnadnily zásobování. Živili se přece tím, co jim dala protivníková země. Netáhli proto ani v jednom celku, leč rozptýleni, ale kdyby přesto hrozilo nebezpečí, dokázali se rychle spojit. Ten okamžik nastal v polovině

července, kdy se v jejich týlu objevilo 4 000 jezdců pravidelné kavalerie. Divize Edwarda Hobsona, včetně jezdců Franka Wolfova a Jamese Shackleforda sledovala Morgana napříč Kentucky a přes Ohio a nyní mu byla v patách. Zatímco se Morgan probíjel nevyčvičenou milicí před sebou, pomsta mu byla v týlu, přestože povstalci zabavili většinu dobrých koní široko daleko. 13.7. dorazil Morgan v Ohiu do oblasti kde velel generál Burnside. Ten Buirnside, který dostal tak nařezáno u Fredericksburgu a nepolepšil se ani u Antietamu. Ten se měl původně spojit s Rosencrancem, ale této výzvě nedokázal oddolat. Konfederovaní se mezitím ani nepokusili o obsazení Cincinnati, pokračovali celou noc i další den a za šestatřicet hodin urazili 135 km. Cestou zničili mosty přes Whitewater a Miami a rovněž rozehnali vojenský transport s 300

vyděšenými nováčky. Pak už vyčerpaná Morganova skupina nutně potřebovala oddech a bylo jí fuk, že se k spánku uložili na otevřeném poli. Kdyby je tu zastihla federální kavalerie, musela by je vzbudit bajonety nebo kopanci... a pronásledovatelé už byli opravdu blízko. A k dovršení smůly se ještě proti proudu Ohia plavila kavalerie Henryho Judaha, která se svěží vylodila v Cincinnati. Dvě tisícovky rebelů mělo najednou v patách 10 000 mužů pravidelných vojsk a k tomu

ještě nespočetně milice, která bojovala v malých skupinkách a již konfederáti většinou jednoduše smetli z cesty, aniž by se zdržovali s braním zajatců. Hráli o čas a chtěli už ze severu vypadnout. 18.7. byli už jen 40 km od řeky a všichni se těšili, že další den už budou na půdě jihu. Předpokládaným přechodem měl být Buffington Island kde byl tok Ohia mělký a navíc uprostřed písčinami. Pokud by Morganova kavalerie na tomto místě

skutečně přebrodila do Virginie, byl by její vpád a návrat oslavován jako velký válečný úspěch. Jenže povstalci už to štěstí neměli. Než se kolona dostala k brodu, byl už obsazen vojáky Unie se 2 děly a ráno se ozvaly i výstřely v jejich týlu protože dorazil Judah. Vojáci Basila Dukea odrazili první útočící vlny (příčemž mále zajali samotného Judaha), ale brigáda unie byla dvakrát silnější a na bojiště se valily další pluky. Povstalci za husté střelby ustupovali, ale mezi ně a řeku se vklínili Hobsonovi modráci a Morganovi lidé se dostali do obklíčení. K tomu všemu bylo ještě po deštích rozvodněné Ohio náhle splavné i pro dělové čluny plátované dřevem i železem a tři hned ze svých třípalcových

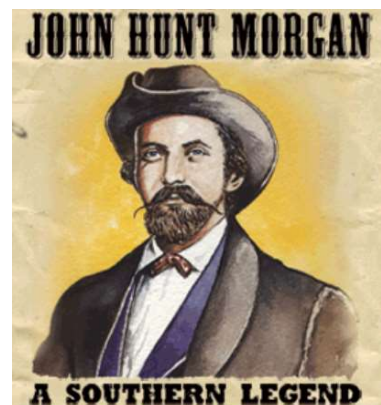

Dahlgreenů zahájily palbu na brod. Několika desítkám nájezdníků se podařilo dostat na druhý břeh, ale hlavní jádro celé skupiny zůstalo v pasti křížové palby. Jejich postavení se změnilo ve zmet' převrácných vozů, mrtvých koní a prchajících mužů. Za této situace Morganovi nezbývalo, než se pokusit o průlom. Nepřítel měl převahu čtyři ku jedné, ale byla tu ještě malá mezera, kterou se podařilo prorazit a prchat z dosahu dělových člunů, zatímco Johnson tvořil zadní voj. Na bojišti zůstalo 120 mrtvých a raněných a Duke se 700 muži padli do zajetí. Morgan s něco málo přes tisícovkou mužů unikl a až dalších 30 km proti proudu se pokusil o nový přechod. Přebrodilo se asi 300 mužů a obrněnce tu byly zase. Morgan už byl asi v polovině řeky a mohl uniknout, ale vrátil se ke svým mužům. Další dny jeho vpádu už se nedají popisovat jako nájezd, spíše jako ústup odhodlané skupiny snažící se vyhnout zajetí. Ujížděli na sever a jako

obvykle se federálové nedokázali dostat před něj a jen mu dotírali na paty. 26.7. se už dostali nedaleko jezera Erie u Pitsburgu a to už se nedalo nic dělat. Byli zcela vyčerpáni, odříznuti, došla jim munice... a tak se Morgan mazaně vzdal kapitánovi milice Williamu Burbickovi s podmínkou, že jižané a jejich důstojníci budou propuštěni na čestné slovo. Důstojníci US kavalerie, kteří se zanedlouho objevili na scéně tuto dohodu zrušili a dokonce zajatce uráželi. Nicméně i když nebyl Morgan propuštěn na čestné slovo, nebyl ani umístěn do zajateckého tábora, ale poslán do vězení v ohijském Columbiu, kam jej následovali i Duke a většina ostatních důstojníků. Naštěstí se mu odtud už v listopadu podařilo prokopat a uprchnout.

Po návratu domů se mu podařilo vyhnout válečnému soudu pro neuposlechnutí rozkazu a dostal nové velení. Nikdy už se mu ale nepodařilo zopakovat předchozí úspěchy. V listopadu 1864 byl u Greenville zaskočen a zastřelen kavalerií US. Traduje se, že jeho poslední slova byla: „Nestřílejte, vzdávám se!“ a odpověď na ně: „My víme kdo jsi, ty zatracenej zloději koní!“

Morganův velký vpád do Indiany a Ohia byl kromě Leeova tažení na Gettysburg nejdramatičtějším vpádem Konfederace na území severu. S pouhými 2 500 muži vyvolal mobilizaci 55 000 milicionářů v Indianě a 65 000 v Ohiu a poutal na sebe 10 000 příslušníků kavalerie US, která by jinak okupovala Tennessee a Kentucky. Burnsidea zdržel od tažení na jih, kde se měl spojit s Rosencrancem, kterého následně 20.9. porazil Bragg u Chickamaguy, v největším vítězství jihu na západním bojišti. Na druhé straně zatáhl jednu ze dvou či tří nejlepších formací jihu do marného boje. Přesto jeho odkaz žije dál, i když už je dávno uložen na

hřbitově v Lexingtonu. Spoulu s Forrestem a jeho jezdcí byl obrazem elitních vojáků, pýchy Konfederace bojujících až do posledních okamžiků zoufalé války. Byli to přece „Morganovi muži....“

Jožin

RADY A PORADY...?

Tak nám prý zase brzo obnoví potluchy a výroční ohně. Situace okolo pandemie je nepředvídatelná, ale na leccos se můžeme připravit. Asi bychom měli vyčkat „lepšíh časů“ my starší a nemocní. Avšak někteří, kteří už se nemůžeme dočkat trampských akcí, bychom si měli uvědomit klady i zápory našich slavnostních ohňů. Až se budeme setkávat, bude asi lepší nelíbat kamarádky a nepodávat si ruce a kamarády jen pohladit po ramenou či poplácat po zádech. V tichu přírody si můžeme povídat ve větší vzdálenosti, než v rušném městě. S sebou si přivezeme nějaký vlastní kalíšek na kolující alkohol, abychom všichni nepili z jedné lahve. Kde jsou nějaké latriny tyto nepoužijeme a raději si vyjimečně odskočíme dále do hloubi lesa. A pozor při sahání na společné kanystry s vodou – raději si také přineseme vlastní petky s vodou s sebou. Stejně tak tvrdý alkohol. Ale pozor – naše opilost virus neničí, jen mírné časté upíjení dezinfikuje naši ústní dutinu. Placky a camrátky si předáme bez podání ruky. Při sezení okolo ohně raději sundáme roušky (pokud budou ještě povinné) protože netěsnícími stranami bychom dýchali na své sousedy. Dýcháním a zpíváním přímo do ohně můžeme likvidovat virus, který ničí teplota nad 70 stupňů. To jsou ty zápory. Klady trampského setkávání každý skutečný tramp dobře zná. Takže, ať vládne na našich akcích a po nich aspoň do další akce, obrozená duševní pohoda...

Miša

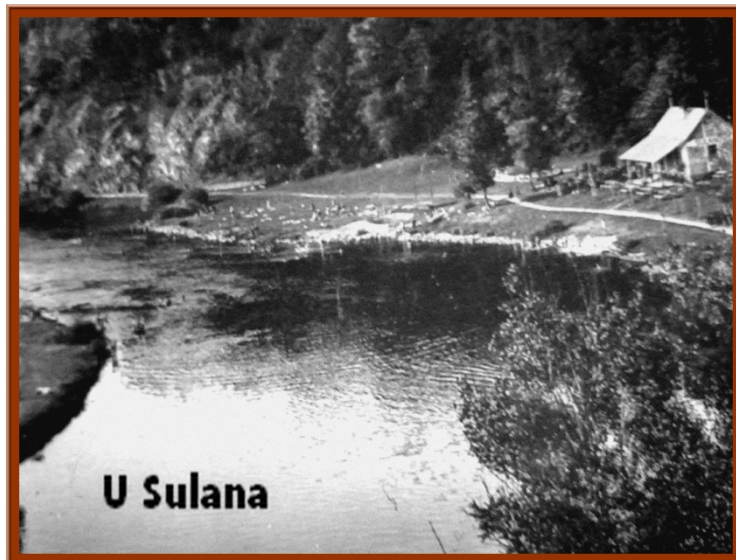

NENÍ OHŇŮ BEZ KOUŘE

Právě letos, roku 2020, vzpomínáme na založení písecké trampské osady KOUŘ. Je to už 63 let co kamarádi Zdeněk Chmelík – Synáček, Jirka Novotný – Šlupka a Tonda Houška založili trampskou osadu, pojmenovali ji Kouř a tak se všem členům a příznivcům říkalo Kouřáci. Do osady postupně přišli Petras (Petr Engel), Předák (Míra Houška), Láďa Horáček Andy, Eda Bendam a Ivan Velíšek. Po rozpadu dalších píseckých osad, jako Dakota a dalších, se Kouřáci rozrostli o další kamarády a kamarádky. Na sleziny k Sulanovi přijížděli Krist'ák se svou squaw Jarkou, pozdější

banjistikou dámské kapely Schovanky, kterou Krist'ák založil. Ti obohatili novými písněmi kouřácké sleziny U Sulana. A nejenom U Sulana, ale také Na Živci, Na plovárně. Na zastávce, Na radosti, Na výfuku, U Plechandy, U báby v Borečnici a dalších hospodách.

A totéž se týkalo i potlachů a vandrů, slezin a Silvestrů, kterých bylo nepočítaně. Od založení osady to byla osada zpívající. Sborový zpěv táhli

Synáček se Šlupkou, Andym, Petrasem, Rudou Kašparů (který zůstal v Písku po vojně), Ivanem Velíšků za pomoci dívčí osady Bludičky (Dana, Ivana, Jarka, Marie a Jana), jmenovaným již Krist'ákem, ale také Mikim a Pavlem Malhockým (T.O. Jižní tornádo)

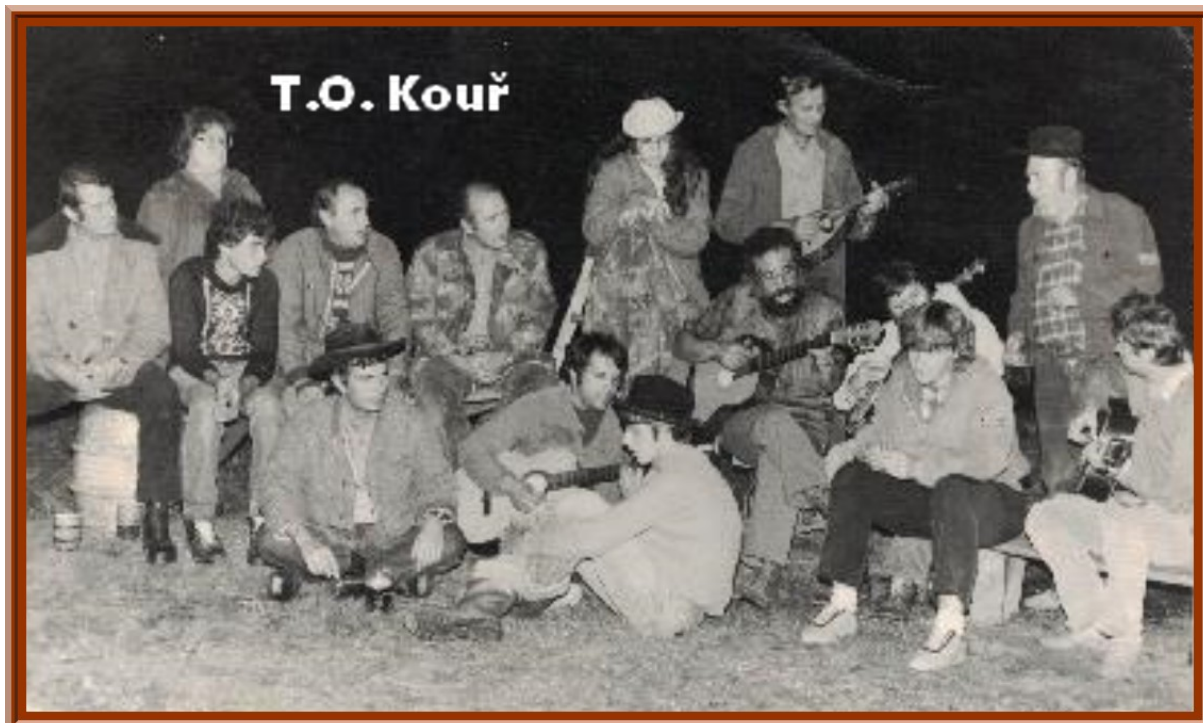
I kytaristou a banjistou Pizísem (ex Dakota) a Šamanem (Jirka Souhrada). S Kouřáky se scházela i písecká osada Kalich, kteří pak zplodili jednu z prvních tramských kapel hrajících country Old West.

V 70. Létech na chatách u Synáčka, u Rejska nebo na chatě u Šlupky jsme často pekli vepřička nebo ovečku. Na většinu akcí na chatách či v lesích chodili další kamarádi: Baron, Rejsek, Zub, Honza Hájek, Honza Vlach, Pary, Pizís, Ruda Třeskárna, Tele Hrach, Rost'a David i Vašek Němec z nejstarší písecké osady Rudá tajga (1930) a nový osadník Lád'a Cajzl, téměř generál armády z Tábora. Ten kolem roku 1980 pozval brněnské osady Jeseter, Orion a Rowery na Kouřácké sleziny do Písku a vznikla z toho jedna sešlost píseckých a brněnských tramských muzikantů a kamarádů.

Mezi hlavními tahouny Jeseterů jste mohli spatřit Jožku Jégra se ženou, Ivanu s Dadou, Jobka, Wendyho, Modřičáka a Hanze (který později zdrhnul do Kanady), Boju s jeho neuvěřitelným repertoárem tramských písní, Vostála, Hrcana, Očka, Sama... Neméně početná byla T.O. Orion s muzikanty Koljou, Pavlem,

Radkem, Wendym, zpěvačkou Hančou a dalšími. T písečáků přešli ke Kouřákům Baryk (Josef Houdek) s Mirkou a Pavel Bodlák s Jarkou. Potluchy a tramské olympiáda na Bobrůvce u Jeseterů a Orionu byly nevidané jak do počtu kamarádů, tak úrovní soutěží a hlavně tramských zpěvů. To byly časy potlachů, mnoha vandrů, vodáckých sjezdů Vltavy, Otavy, Berounky, Lužnice, Blanice či Sázavy. Vodácký dozor nad ne moc

zkušenými tramy měli vodáci Slim, Jarda Zborník a Víták Velíšek. Brňáky jsme vymáchali v jihočeských řekách a oni nás na oplátku vymáchali v burčáku a dobrých moravských vínech na Pálavě i Mikulově. V tu dobu ještě bylo brněnské pivo pro nás Jihočechy nepitné, tak jsme jim předvedli pivní sleziny a dýchánky s pořádným pivem na našich chatách.

Čundry na Blatensku se střídaly se sestupy do jeskyň v Moravském krasu, kde jsme tehdy prožili mnohé dramatické události i návštěvami pustých hradů kolem Brna. Nezapomenutelné byly tramské bály Jeseterů či Orionů a dalších v Brně. Tramská hudební skupina Orion s Koljou, Pavlem, Radkem a Hančou – to byla ozdoba všech bálů a potlachů i tramských slezin. Kamarádi z Orionu dodnes jezdí do Písku, buď

po vystoupení jejich kapely na Ražickém pražci anebo na chatu k Opičákům u Podolského motu, či na chalupu k Šamanovi. Je to opravdu velká a betálná partia co na Oltecu v pivecu škopek dělajó. Omlouvám se když nejmenuji všechny ty desítky vždy veselých kamarádů kvůli stařecké skleróze. Rozhodně ale nevynechám Sipouše, Žanka a Pivaře z Rowerů. S Pivařem přijela onehdy do Písku na Kouřáckou slezinu parta brněnských čundráků s vlastní pojízdnou hospodou, tak jsme je posbírali, oprášili a byla s nimi hrozná sranda.

Mimo Brňáků přijížděli na chalupu nebo na čundry kamarádi z EKG s Grünerem

Čendou a Egiášem, kteří vždy vymysleli nějakou krávovinu a bavili vyprávěním a zpěvem všechny příchozí. Někdy přišla na řadu i heligonka Honzy Vlacha, který jezdí na Bobrůvku stále. A nyní jeden doslovný opis ze Šamanovy chalupářské kroniky:

„14.-16.listopadu 1986. Chalupa narozeniny Pavel Bodlák – Šaman – Opičáci. Tři dny se více než 50 lidí zpěvem, řevem, křikem, tancem a smíchem snažilo zbourat pracně z chliva přestavěnou tramskou vinárnu, leč

marně. Na chalupu se sjela spousta kamarádů z Milevska, Brna, Prachatic, Prahy, Drhově, Berouna, Mečichova, Koryta a Písku. Vypilo se přes 500 litrů piva, to je přes 1 000 piv, dále víno, kořalka, kotel guláše, 200 jitrnic, 12 kg tlačenky a spousta jiných dobrot. Zábavu silně vylepšoval Egy a Čenda včetně anatomických her, hudbu táhnul většinou Bója, Ivan Grünwald a jeseteři. Osvědčila se i raritní pípa z vodovodu. Vodovodem, vlastně psovodem, teklo vynikající pivo nektar zvláštního složení. Těž kamarád Pivař darem přivezl soudek i

s pípou. Krásný to dar. Chalupářský trojboj vyhrál Bohouš Morávek před Egiášem. V sobotu večer jsme též navštívili Paměťce. Garáž sloužila jako noclehárna, zbytek lidí přespal na chalupě, drsňáci venku. Všichni kamarádi byli spokojeni a my oslavenci také.“

Čas letí a po těch letech by se nás sešla z Orionu stále sem tam na slezinu do Písku zavítají po vystoupení na Ražickém pražci. Kouřáků už také moc nezbylo. Zakladatelé osady Kouř Šlupka, Synáček a Tonda Houška odešli do věčných lovišť. Lád'a Cajzl přebývá na chalupě v Městečku u Benešova a country kapelou Kocábka hraje na kytaru a mandolínu. Pořádá country tramské zájezdy do Chorvatska a Itálie. Pavel Bodlák a Jarka jsou převážně na chalupě v Podchyšské Lhotě, Rost'a s Vlastou jsou na chalupě v Bílukách u Klatov, Šaman na chalupě v Drhovli. Baryk se spojil s Tomem od

Smutné řeky a objíždějí potlachy a trampské akce. Pro nemoc nechodí na Kouřácké akce Míra Houšků. Do osady vstoupili i noví osadníci – Honza Kuře, který pomohl vylepšit repertoár Kouřáků typickými songy Wabiho Ryvoly. Na chalupu do Drhovle zveme každý podzim nějakou známou skupinu nebo osadu. Byli zde Country Lady, Harley Ládi Růžičky, Tony Linhart s Pacifikem, KTO s emeritním šerifem Ztracenky

Frantou Hackerem i Kamarádi Staré řeky z Berouna. Na oplátku jezdíme třeba do Budějovic (Boršova) na Notobraní...

Zdravíme všechny Brňáky, Hlavně T.O. Orion a Jeseter a přejeme všechno nej všem na Bobrůvce, krásné to říčce protékající kolem chat našich kamarádů a kamarádek. Strávili jsme tram nezapomenutelné chvíle a nezbývá než popřát tammím

trampírům dobré zdraví a vírou, že se tam zase brzo sejdem. Často o tom mluvíme a slibuje, ale snad už to někdy vyjde....

Šaman

QUALETAKWOVI.....

Já si myslím, a nejsem sám, nás „starších“ trampů podobně smýšlejících je dost, že nezáleží na tom kdo co vlastní, jestli si staví stan či přístřešek, jestli vlastní boudu nebo přespává pod převisem. Důležitější je jak dotyčný dokáže myslet, jak má rád přírodu, volnost a kamarády, když se na nikoho nepovyšuje a je vždy ochotný podat pomocnou ruku nebo i jen radu. Taky je pak jedno do čeho se obléká nebo obouvá, záleží na tom co má v hlavě a na srdci.

Kdysi někdo napsal, že být trampem je výsada. Nesouhlasím. Být trampem je vlastně i životní styl.... čímž svým způsobem odpovídám i na Qualetakwovu otázku z minulého čísla.

Grizzly z Tábora.

MODRÝ BEROUN

<https://www.youtube.com/watch?v=B7qlwDPBIn8&feature=youtu.be>

ROUŠKA

V lese řadí kůrovec všude samá souška.
ve městech zas viróza, je to těžká zkouška...

Až u ohně či u piva budeme sedět v kroužku,
vzpomeneme s nostalgii, kdo jakou měl roušku...

Byly různých velikostí, měly hezké vzory,
v ulicích jsme potkávali maskované tvory...

Jeden jí měl ze šátku, druhý z dámské vložky,
tak jak nám to nařídily bezpečnostní složky...

Snad to nějak překonáme, do kremace nejdeme,
určitě se s kamarády zase všichni sejdem...

Ať každému pěkný úsměv zase zdobí líce,
hlavně aby všechno přežil a měl zdravé plíce...

Zdraví to Vám nenahradí sebe ryzí zlaták,
nutnou dávku optimizmu všem Vám přeje
váš parták...

napsal - Vlád'a Šipka

Zdá se ale, že v tomto případě je tomu právě naopak. Na místě se totiž „něco“ děje. Přitom jen o 100 m na východ je

Starý flek není zas až tak dobrý. Navíc

NOVÝ FORT BENNING

Je to jen pár úplňků zpátky co Jižan informoval, že na Brdech vyhořel kemp Fort Benning. Dříve se říkalo, že na místě kde shořel starý srub se nový už nemá stavět.

pěkné místo s rovinkou a prohlubní pro nový srub, který by nebyl od cesty vidět.

sруб už pomalou ujížděl ze svahu...

Foto Coloraa

VLAJKA VZHŮRU LETÍ

Výstava o historii trampingu

VLAJKA VZHŮRU LETÍ

12. 3. - 26. 7. 2020

Kamarádi.... výstava o historii trampingu **VLAJKA VZHŮRU LETÍ** pořádaná v současnosti v Muzeu Blanenska je po coronavirové anabázi

nejenže opět otevřena, ale navíc i prodloužena. Vlezné je pouhých 40 Kč a k tomu ještě obdržíte stylové camrátko. Tak neváhejte....

https://www.youtube.com/watch?v=5_m62XVnXkc&feature=youtu.be&fbclid=IwAR2CeRlfdkvmujeQEBOFgzdw8BP-TIBY4Ibq0vmBfEznO1-Lu-oPqAOeGJw

VANDRMUZEUM

Ahoj všem!

Mobilní trampské muzeum zpracovalo, jako jeden z exponátů, výstavní katalog vlajek trampských osad z materiálů, které dosud shromáždilo vlastními silami. V současnosti obsahuje téměř 1 200 vlajek osad i jejich modifikací k různým výročím nebo akcím.

Při výstavách je o jeho prohlídku docela zájem, kamarádi v něm rádi listují a první co hledají je vlajka jejich osady. Někteří jsou uspokojeni, jiní ne a když se ptají proč v něm jejich vlajka není slyší pouhou pravdu: „Protože jste ji muzeu dosud neposkytli.“

Proto se na vás obracíme – zašlete

nám nějakou „slušnou“ fotku vlajky Vaší osady, případně i fotku domovenky. Pokud tak učiníte brzy, určitě již svoji vlajku, při výstavě na našem 5. Muzejním potlachu, letos na podzim 2. – 4.10. v Horním Jelení, v katalogu najdete. Nezapomeňte, pokud to není z vlajky zřejmé uvést, odkud osada je. V záhlaví se pak nalézá vzor, jak vypadá jeden takový katalogový list A4. Fotky prosím pošlete na adresu joejezek@seznam.cz

Díky za spolupráci JOE

DĚDKOVÉ NA LEBCE

A protože si řekl, že tu bečku sám nevytře a že toho guláše je na něj

Blahoželáme Lomákovi, šerifovi T.O. Zlatá lebka ke vstupu do řad dědečků a babiček

dobách to byla navíc výzva, která se těžko odmítá. Navíc toulky v horním pomalší nikdy nemají chybu (včetně návštěvy hradu Pořešín), tak si všichni libovali.

samotného taky moc, sezval pár kamarádů ze stopy aby mu s tím pomohli. Počasí se projevilo jako více než vstřícné a v těchto těžkých

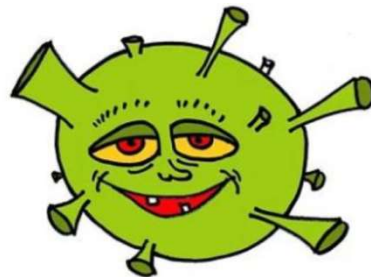

Foto Seff

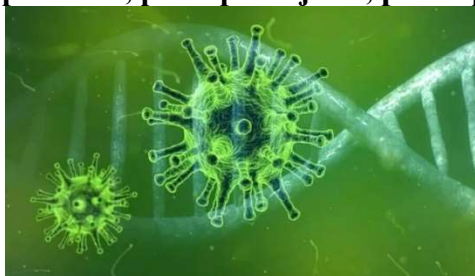
PRÁSK...

Příroda poslala naši populaci pořádný políček. Prťavá praštěná potvůrka poletuje prostředím, plíživě plošně postupuje po povrchu planety... Pichlavá potvora proniká přes pusu, pak průduškami a plícemi. Přeskakuje přes pána, paní, politika, pekaře, popeláře. Pokašláváme, posmrkáváme, prskáme, poleháváme. Při procházkách potkáváme plátnem překryté pusu přátel – poznáme se? Prázdné putyky, posmutnělé plovárny, náměstí prosté lidí. Policajti pozorující postavy plížící se po parcích, politici pořád Příbyle plácají pokrývky přes pusu. Přeplněné postele, přidušení pacienti, připojené plicní podpory, přetažený personál prvního palebného pole, přepracované pečovatelky, pozůstalí... Ptáme se – PROČ?

CHCETE ŽÍT VĚČNĚ,
ŠMEJDI ?

Poněvadž pěstujeme pokrytectví, pohrdáme právem, pravidly, pochlebujeme mocným, pochybně podnikáme, pokoutně podvádíme, podlézáme, politikaříme, pletichaříme, promíjíme podrazy? Poněvadž přehlízíme potřebné, pošlapáváme přátelství, podrážíme přátele, ponižujeme partnery, popichujeme plaché, přestáváme promíjet, plácáme plané pomluvy? Poněvadž pošlapáváme přírodu, plýtváme penězi, potravinami, přejídáme se? Poněvadž pokrok postupuje příliš překotně, příliš pracujeme, pořád pospíchámě? Ptáme se: PROČ? Prostě PROTOŽE!

Pocity padají podél pochmurné propasti... Převálčuje prťavá potvora populaci? Prohrajeme? Padneme? Prdlajs. Přestaňme plakat! Potvoru přibrzdíme, přiškrtíme, porazíme, pandemii přečkáme, pohromy překonáme pakliže pokorně poklekneme před pomocníky „prvního palebného pole,“ poděkujeme. Přestaňme plakat, pochlapme se! Popřejme si pohodu, posilněme psychiku, pěstujme pokoru, přestaňme pomlouvát, podvádět, pomáhejme si, posilujme přátelství. Položme počítače, pojd'me si popovídat, pohrát si, prozpěvovat, pocvičit, provětrat pejška, pokochejme se přírodou, přivoňme podbělu. Pohlad'me partnera po pleši, partnerce polibme pusu, přítelkyni poplácejme po přelce, popijme pívko, panáka, poděkujme pohostinským. Pozastavme překotné plahočení, pracujme pomaleji, prodýchejme paniku. Práce a pořádek ji pomohou překonat. Plicní potvůrka prvně potrápí: pakliže přeskládáme priority pandemie pomine, přijde proměna, procitnutí, poučení, paprsky prozáří posmutnělý prostor. Přeji poklidné přežívání, pocit pohody, později pak potkávání, podávání pravice, polibky ženám a připíjení pohárky s pivem. Pak už jen letmý pohled někam a s vědomím, že prostě na nás nikdo nemá se odbatolíme neznámo kam, vzpomínajíc jak se tu žilo s virem...

MAMUT T.O. Smutní hoši

